

z próchnięcymi i przegrzybiałymi gałęziami drzew i krzewów liściastych. Może to świadczyć o faktycznie sporadycznym i być może lokalnym występowaniu *C. phalerata* lub też skrytym trybie życia, utrudniającym odnalezienie imagines w terenie. Chrząszcz ten znany jest z mniej niż trzydziestu stanowisk zlokalizowanych głównie na południu kraju, pojedyncze znaleziska znane są również z północy, północnego wschodu oraz centralnej części wschodniej połowy Polski (KUBISZ, *ibid.*). Dopiero kilka lat temu KUBISZ (*ibid.*) wykazał *C. phalerata* z kilku nowych krain; omalże wszystkie poprzednie doniesienia są już bardzo przestarzałe.

Poniżej podajemy szereg nowych stanowisk *C. phalerata*, w tym po raz pierwszy dane na temat występowania tego chrząszcza w Polsce północno-zachodniej. Okazy dowodowe, o ile nie zaznaczono inaczej, znajdują się w kolekcjach autorów (MW – Marek WANAT, PJ – Paweł JAŁOSZYŃSKI, RR – Rafał RUTA, SK – Szymon KONWERSKI). Składamy podziękowania za przekazanie dodatkowych okazów Januszowi SAWONIEWICZOWI, Markowi BUNALSKIEMU i Lechowi BUCHHOLZOWI.

- Gwiazdką (*) zaznaczono krainy, z których do tej pory gatunku nie podawano.
- *Nizina Wielkopolsko-Kujawska: Poznań-Umultowo (XU31), 3 VI 2008, 1 ex., w spróchniałym pniaku koło Collegium Biologicum, leg. SK.
  - *Podlasie: Mielnik ad Siemiatycze (FD30), 4 VII 1997, 2 exx.; rez. Antoniuk ad Białystok (FD49), 11 VII 2001, 3 exx.; rez. Kulikówka ad Białystok (FE30), VIII-IX 2003, 1 ex., leg. J. SAWONIEWICZ, coll. MW; Biebrzański Park Narodowy (Basen Południowy, otulina): torfowisko wysokie na zachód od wsi Chojnowo (FE01), 6 VI 2002, 1 ex.; Mielnik ad Siemiatycze, Zespół Przyrodniczo-Krajobrazowy „Głogi” (FD30), 30 VI 2005, 1 ex., leg. et coll. MW; Kisielew ad Łosice (FC29), 25 VI 2010, 1 ex., leg. M. BUNALSKI, coll. PJ.
  - *Wyżyna Małopolska: Rogów ad Koluszki (DC24), VII/VIII 1997, 2 exx., leg. J. SAWONIEWICZ, coll. MW.
  - Góry Świętokrzyskie: Świętokrzyski Park Narodowy, obwód ochronny Święty Krzyż, oddz. 204c (EB03), 27 VII – 17 VIII 2009, 1 ex., w pułapkę feromonową IBL2 „Trypodor”, leg. pracownik ŚPN, coll. RR.

Paweł JAŁOSZYŃSKI, Muz. Przyr. UW, Wrocław

Marek WANAT, Muz. Przyr. UW, Wrocław

Rafał RUTA, Kat. Bioróżn. i Taksonom. Ewoluc. UW, Wrocław

Szymon KONWERSKI, Zbiory Przyr. / Zakł. Zool. Og. UAM, Poznań

626. Nowe stanowisko *Leioderes kollari* (REDTENBACHER, 1849) (Coleoptera: Cerambycidae) w Polsce

New locality of *Leioderes kollari* (REDTENBACHER, 1849) (Coleoptera: Cerambycidae) in Poland

KEY WORDS: Coleoptera, Cerambycidae, *Leioderes kollari*, new record, Poland.

Leioderes kollari (REDTENBACHER, 1849) jest w Polsce gatunkiem rzadko spotykanym. Skąpa ilość informacji o występowaniu tego chrząszcza wynika też prawdopodobnie z powodu skrytego trybu życia dorosłych osobników. Jak dotąd obecność gatunku stwierdzono w Puszczy Białowieskiej (GUTOWSKI 2001: [w:] GUTOWSKI,

JAROSZEWICZ (red.): Katalog Fauny Puszczy Białowieskiej. IBL, Warszawa, 189-193), na Wyżynie Lubelskiej, Nizinie Wielkopolsko-Kujawskiej (GUTOWSKI, HOŁOWIŃSKI 1994: Wiad. entomol. 13 (3): 200), Nizinie Mazowieckiej (MIŁKOWSKI 2004: Kulon, 9, 1: 81-116; MIŁKOWSKI i in. 2008: Wiad. entomol., 27, 1: 17-22), Roztoczu (GUTOWSKI i in. 1999: Wiad. entomol. 18 (1): 11-22) i Pojezierzu Mazurskim (PLEWA, HILSZCZAŃSKI 2010: Wiad. entomol. 29 (3): 214).

Poniżej podaję nowe stanowisko *L. kollari* zlokalizowane w Górach Świętokrzyskich:
– Świętokrzyski Park Narodowy, oddz. 108d, Biały Gościńiec (UTM: DB93), 28 II 2012, 1 ex. uzyskano z hodowli z wierzchołkowych gałęzi leżącego klonu *Acer* sp., zebranych 27 I 2012, leg. et cult. L. BUCHHOLZ, M. MIŁKOWSKI.

Zespół roślinny to buczyna karpacka *Dentario glandulosae-Fagetum* KLIKA 1927, em. MAT. 1964. Udział buka wynosił 80%, a jego średni wiek to 80 lat. W domieszce występowały jodły i klony. Środowisko można określić jako umiarkowanie wilgotne.

Gatunkiem towarzyszącym *L. kollari* był *Leiopus linnei* WALLIN, NYLANDER et KVAMME, 2009 (Coleoptera: Cerambycidae) – 6 exx.

Marek MIŁKOWSKI, Radom

627. Nowe stanowisko *Latibulus argiolus* (ROSSI, 1790), przedstawiciela gąsienicznikowatych (Hymenoptera: Ichneumonidae)

A new locality of *Latibulus argiolus* (ROSSI, 1790,) the representative of ichneumon flies (Hymenoptera: Ichneumonidae)

KEY WORDS: Hymenoptera, Ichneumonidae, *Latibulus argiolus*, new locality.

W polskim piśmiennictwie znaleźć można niewiele informacji na temat gąsieniczników pasożytujących na żądłówkach (SAWONIEWICZ i WIŚNIEWSKI 2007: Wiad. entomol. 26 (1): 27-33).

W sezonie wegetacyjnym imagines pierwszego pokolenia *L. argiolus* ubarwione na czarno-biało pojawiają się w połowie czerwca, natomiast imagines drugiego pokolenia – o ubarwieniu czarno-żółtym – pod koniec lipca. Samice aktywnie wyszukują kolonii klecanek (*Polistes*), po czym wielokrotnie do nich wnikają, składając jaja w komórkach z wyrosniętymi larwami lub poczwarkami. Larwy ektoparazytoidea rozwijają się najczęściej pod osłoną wieczka zbudowanego przez larwę klecanki przygotowującą się do przepoczwarczenia. Larwy pierwszego pokolenia ektoparazytoidea wytwarzają tzw. „kokony miękkie”. Larwy drugiego pokolenia ektoparazytoidea wytwarzają tzw. „kokony ścisłe”, które pojawiają się w gniazdach żywiciela w sierpniu. Larwy otoczone kokonem ścisłym wykonują ruchy. Dzięki temu wydostają się z gniazd klecanek i przemieszczają do miejsc zacienionych, gdzie następnie przepoczwarczają się i zimują aż do czerwca następnego roku (MAKINO 1983: Kontyû 51(3): 426-434).

Do tej pory *L. argiolus* (Ichneumonidae: Cryptinae) został wykazany z gniazd wszystkich trzech gatunków polskich klecanek: *Polistes dominula*, *P. nimpha* oraz *P. biglumis bimaculatus*. Występowanie parazytoidea stwierdzono dotąd na terenie Wyżyny Krakowsko-Wieluńskiej oraz Niziny Sandomierskiej, a także na Dolnym Śląsku (SAWONIEWICZ, WIŚNIEWSKI 2007: Wiad. entomol. 26 (1): 27-33). W roku 2010, w trakcie badań nad klecankami okolic Poznania wykazano nowe stanowisko *L. argiolus*: